

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/295/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113221161
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7113221161.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR s. r. o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému V. Š., I.. XX.X.XXXX, N.R., T. X, zast. JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Stropkov, Námestie SNP 7, o zaplatenie 2 304 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13C/378/2013-187 z 8.3.2017 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalobu zamietá, II. priznal žalovanému právo na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka z 13.12.2012 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa a. s. so sídlom Tomášikova 48 Bratislava, IČO: 00151653 a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému, že žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo 14.3.2016 žiadal žalobu zamietnuť, vzniesol námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Ďalej súd uviedol, aké dokazovanie vykonal a aký skutkový stav zistil. Citujúc znenie § 52 ods.1,2,3,4, § 524 ods.1,2, § 39 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách uzavrel, že predpokladom úspešnosti žalobcu v civilnom procese je to, aby mal aktívnu vecnú legitímáciu. Aktívna vecná legitímácia je stav, ktorý vyplýva z hmotného práva, na základe ktorého je strana sporu nositeľom práv vyplývajúcich z hmotnoprávných predpisov. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa a. s. uzavrela so žalovaným zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 30.7.2008, ktorou poskytla žalovanému spotrebiteľský bezúčelový úver vo výške 80 000 Sk, t. j. v súčasnosti 2 655,51 eur. V tejto zmluve boli dohodnuté úroková sadzba, RPMN, počet splátok, termín konečnej splatnosti úveru i všetky poplatky súvisiace s predmetným úverom. 13.12.2012 postúpila Slovenská sporiteľňa a. s. ako postupca na žalobcu ako postupníka aj pohľadávku, ktorú mala voči žalovanému. Išlo o úverový vzťah medzi žalovaným a Slovenskou sporiteľňou, ktorý nebol ukončený napríklad vyhlásením mimoriadnej splatnosti. Žalobca teda nadobudol pohľadávku voči žalovanému vo výške 4 168,75 eur už 13.12.2012, teda počas úverového vzťahu, ktorý sa mal podľa zmluvy o splátkovom úvere skončiť 20.7.2013. Slovenská sporiteľňa a. s. písomne nevyzvala žalovaného na úhradu peňažného záväzku, s ktorým bol žalovaný v omeškaní nepretržite 90 dní ani takúto výzvu žalobca súdu nepreukázal. Slovenská sporiteľňa a. s. ako právny predchodca žalobcu neukončila zmluvný vzťah so žalovaným vyhlásením mimoriadnej splatnosti a postúpila žalobcovi celú skapitalizovanú sumu celého úveru. Slovenská sporiteľňa a. s. Bratislava teda pri postúpení pohľadávky voči žalovanému na žalobcu

nesplnila dikciu § 92 ods.8 citovaného zákona o bankách a nepredložila súdu písomnú výzvu adresovanú dlžníkovi, ktorý by bol 90 kalendárnych dní nepretržite v omeškaní so splácaním úveru. Z uvedeného mal súd za to, že zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou a. s. a žalobcom je z tohto dôvodu neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože obchádza vyššie ustanovenie zákona o bankách a dospel k záveru, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu v danom spore a žalobu ako bezdôvodnú v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 CSP a § 255 ods. 1 CSP, ktorých znenie citoval a keďže žalovaný mal úspech v plnom rozsahu, preto mu priznal právo na náhradu trov konania vo výške 100 % voči neúspešnému žalobcovi.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré odôvodnil nasledovne: 1/ Citoval § 92 ods.8, § 89 ods.1 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok a má za to, že § 89 ods.1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevyklučuje, pričom § 92 ods.8 predmetného zákona nevyklučuje odchýlnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienujú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. S uvedeným záverom a stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 11Co/11/2015, z 25.8.2016, v rozhodnutí sp. zn. 9Co/145/2015 z 5.10.2016, v rozhodnutí sp. zn. 11Co/206/2015 z 5.10.2016. 2/ Zastáva názor, že § 92 ods.8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. V tejto súvislosti ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 24.4.2014, sp. zn. 19C/34/2012, Okresného súdu Prievidza z 12.10.2015, sp. zn. 8C/67/2013, Krajského súdu v Žiline zo 4.11.2015, sp. zn. 7Co/540/2015 a citoval z nich. 3/ Zároveň poukázal na skutočnosť, že oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazuje odoslanie tejto písomnosti žalovanému, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení a citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 11.6.2003, sp. zn. 4Obo/210/01. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre z 27.6.2014, sp. zn. 9Co/133/2013 a citoval aj z neho. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania do výšky 258,16 €, ktoré špecifikoval.

4. K odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že pre posúdenie predmetnej právnej veci je však významné, že právnym titulom uplatňovaného nároku žalobkyne je pohľadávka z pôvodne bankového úveru. Banky poskytujú úvery najmä z peňažných zdrojov, ktoré získali verejnou výzvou na ukladanie peňazí verejnosti do týchto inštitúcií za úroky. Citoval znenie § 3 ods.2 zákona o bankách a uviedol, že je zásadný rozdiel medzi úverom alebo pôžičkou poskytnutou bankou z návratných prostriedkov od občanov, prípadne firiem a úverom alebo pôžičkou poskytovanou nebankovým subjektom z vlastných zdrojov. Štát chráni vklady občanov a právnických osôb uložené v banke aj tým, že autorizuje inštitúcie (banky), ktorým udeľuje bankové povolenie a stanovuje presný režim činnosti týchto inštitúcií. Ďalej citoval znenie § 92 ods.8 zák. o bankách a má za to, že z citovaného vyplýva, že prvá obligatórna podmienka pre platnú cesiu bankovej pohľadávky je písomná výzva banky, ktorá má byť klientovi banky doručená a napriek tejto písomnej výzve je klient banky v kvalifikovanom omeškaní (nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní). Až po preukázaní, že klientovi banky bola takáto výzva zo strany banky doručená, prichádza do úvahy postúpenie bankovej pohľadávky, zodpovedajúcej omeškanému záväzku inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Písomná výzva, ktorá spĺňa vyššie vymedzené kritériá je základným a prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobkyňa však takýto dôkaz v konaní nepredložila, preto je možné uzavrieť, že žalobkyňa nepreukázala hneď prvú obligatórnu podmienku uvedenú v § 92 ods.8 zák. o bankách. Po splnení

tejto podmienky môže banka pristúpiť k postúpeniu „spôsobilej“ pohľadávky, teda pohľadávky, s ktorou je dlžník v omeškaní. Z § 92 ods.8 zák. o bankách totiž vyplýva, že ak je klient banky napriek jej písomnej výzve v kvalifikovanom omeškaní „čo len s časťou svojho peňažného záväzku“ voči banke, môže banka svoju „pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku“ postúpiť písomnou zmluvou inej osobe. V žiadnom prípade nespochybňuje oprávnenie banky postúpiť pohľadávku z celého úverového vzťahu, avšak to by musela SLSP, a.s. pristúpiť k ukončeniu úverového vzťahu (vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru). SLSP, a.s. však úverový vzťah žiadnym spôsobom neukončila a následne postúpila na inkasnú spoločnosť pohľadávku z celého úverového vzťahu. II. Žalobkyňa vo svojom odvolaní taktiež namietla, že § 92 ods. 8 zák. o bankách nemožno spájať s jej aktívnou legitimáciou ako postupníka pohľadávky. Podľa názoru žalobkyne hovorí citované ustanovenie o úprave výnimiek z bankového tajomstva a nie o platnosti postúpenia pohľadávky. Ak by prijal takúto argumentáciu, banka ako inštitúcia prísne regulovaná štátom prostredníctvom Národnej banky Slovenska, ktorá vykonáva svoju činnosť na základe bankového povolenia by mohla neobmedzene postúpiť pohľadávku z bankového úveru nebankovej inštitúcii (zväčša inkasným spoločnostiam), ktoré nie sú nositeľom takého bankového povolenia. Takýto výklad § 92 ods.8 zák. o bankách je neprípustný a nesprávny, pretože obchádza zákon a umožňuje tzv. „nebankovkám“ spravovať bankový úver, pričom na túto činnosť nie sú oprávnené. § 92 ods.8 zák. o bankách sú explicitne uvedené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z banky na tretiu osobu. Za splnenia týchto podmienok dôjde k prelomeniu bankového tajomstva a následne k platnému postúpeniu bankovej pohľadávky. Žalobkyňa v konaní nepreukázala splnenie vymedzených podmienok podľa § 92 ods.8 zák. o bankách: výzva banky dlžníkovi, postúpenie pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu. V zmysle uvedeného považuje zmluvu o postúpení pohľadávok medzi žalobkyňou a jej právnym predchodcom za neplatnú, v dôsledku čoho žalobkyňa nie je v konaní aktívne vecne legitimovaná. Na uvedenú právnu argumentáciu reagovala aj ostatná novela zákona o spotrebiteľských úveroch č. 438/2015 Z.z. účinná od 23.12.2015, ktorá *expressis verbis* vyjadrila aj doposiaľ platné pravidlá pre postupovanie pohľadávok, v zmysle ktorých subjekt poskytujúci úver na základe osobitného povolenia je oprávnený previesť práva z takéhoto vzťahu len subjektu s rovnakým oprávnením, prípadne po termíne konečnej splatnosti úveru a citoval znenie § 17 ods.1 zák. č. 129/2010 Z.z.. IV. Žalobkyňa v odvolaní zároveň poukázal na § 89 ods.1 zák. o bankách ako aj bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok a konštatoval, že zmluvné strany si podľa žalobkyne teda možnosť postúpenia dohodli odchyľne od predmetného zákona. Citoval znenie § 54 ods.1 OZ a uviedol, že táto argumentácia žalobkyne priamo naráža na znenie citovaného § 54 ods.1 OZ, keďže takéto zmluvné dojednanie je bez akýchkoľvek pochybností v neprospech spotrebiteľa (klienta banky). Práve v súvislosti s touto právnou argumentáciou bol text zmluvnej podmienky SLSP, a.s. (citovaný bod 18.14 VOP) rozsudkom Okresného súdu Žilina z 1.3.2016 č.k. 6Co/285/2013-172 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 26.10.2016 č.k. 7Co/270/2016-210 vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku. S poukazom na § 53a OZ považuje poukazovanie na judikované neprijateľné zmluvné podmienky za nerelevantné. Zároveň na podporu uvedenej argumentácie príkladmo poukázal na aktuálne rozhodnutia všeobecných súdov SR ohľadom nedostatku aktívnej vecnej legitimácie dodávateľov v skutkovo a právne obdobných právnych veciach: Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 20.4.2017 sp.zn. 5Co/222/2016, Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 19.11.2015 sp. zn.11Co/898/2014, Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 19.5.2015 sp. zn. 6Co/203/2015: Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 24.2.2015 sp.zn. 19Co/177/2014, Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 30.11.2015 sp.zn. 23Co/483/2014-102, Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.10.2016 č.k. 7Co/270/2016-210, Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 27.4.2017 č.k. 19Co/363/2016-206, z ktorých citoval a poukázal na rovnaký právny názor je prezentovaný aj v nasledujúcich rozhodnutiach: uznesenie Krajského súdu v Prešove z 2.9.2015 sp.zn. 3Co/140/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 11.3.2015 č.k. 4Co/145/2014-341, uznesenie Krajského súdu v Prešove z 13.10.2015 č.k. 6Co/250/2014-242, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 22.09.2015 sp.zn. 19Co/291/2014, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21.3.2016 č.k. 6Co/58/2016-465, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 13.1.2016 sp.zn. 5Co/460/2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 12.4.2016 č.k. 9Co/156/2015-185, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 27.1.2016 č.k. 24Co/79/2015-221. Žalobkyňa vo svojom odvolaní zároveň uvádza, že dlžník v súdnom konaní nemá k dispozícii námietku, že zmluva o postúpení je neplatná. Poukázal na skutočnosť, že súd je z úradnej povinnosti povinný skúmať aktívnu vecnú legitimáciu na strane žalobkyne a to aj bez návrhu a citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010 sp.zn. 2 Cdo 205/2009. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku podľa jeho názoru správne vyhodnotil § 92 ods.8 zákona o bankách a z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne žalobu v celom rozsahu zamietol, preto navrhol, aby ho odvolací

súd potvrdil. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania za toto podanie v rozsahu 100 % a špecifikoval ich.

5.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6.Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

7.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

8.Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2) možno doplniť nasledovné:

9.Súd správne vyhodnotil, že zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 30.7.2008 uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu (SLSP, a.s.) je spotrebiteľskou zmluvou a je nutné aplikovať na ňu ustanovenia spotrebiteľského práva podľa zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. (viď uznesenie ÚS SR z 5.6.2013 sp.zn. II. ÚS 329/2013), zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy.

10.Predmetom postúpenia môže byť len určitá pohľadávka, t. j. právo na plnenie, lebo postúpením pohľadávky nedochádza k postúpeniu vzťahu na základe, ktorého pohľadávka vznikla, preto nemá postupca oprávnenia z tohto vzťahu, ale má len práva, ktoré prináležia postúpenej pohľadávke. V opačnom prípade by došlo k zmene zmluvy, a teda zmenu vzájomných práv a povinností tvoriacich obsah záväzku, ktorá predpokladá v zmysle § 493 Obč. zák., na čo je potrebná dohoda zmluvných strán. (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 14.10.2010, sp. zn. 3 Obdo 7/2009).

11.V súvislosti s postúpením pohľadávky na iný subjekt, ktorý nie je bankou, súd prvej inštancie správne prejudiciálne riešil, či možno postúpiť pohľadávku z úveru na iný nebankový subjekt.

12.V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať spotrebiteľský úver a rovnako v konaní nepreukázal, aby došlo k postúpeniu pohľadávky po konečnom termíne splatnosti resp. po vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Práve naopak v konaní bolo preukázané, že po postúpení pohľadávky žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť, na čo mal oprávnenie len právny predchodca žalobcu ako banka.

13.Odvolací súd v prvom rade poukazuje na § 3 ods.2 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

14.Tým, že právny predchodca žalobcu postúpil na žalobcu pohľadávku zo zmluvy o úvere, ktorá bola v čase postúpenia platná, pričom časť splátok ešte neboli splatné, postúpil tým práva a povinnosti, ktoré sa spravovali zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Na žalobcu postúpil úver, na ktorého poskytovanie a vykonávanie práv z neho plynúcich nemal oprávnenie. Žalobca nemal oprávnenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, ako to učinil listom zo 5.2.2013 a vyhlásil jeho splatnosť k 5.2.2013.

15.Z uvedeného dôvodu je nutné zmluvu o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa pohľadávky žalovaného považovať za neplatnú podľa § 39 O. z., lebo sa ňou obchádza zák. č. 483/2001 o bankách (§ 3 ods.2) a žalobca nemá aktívnu legitimáciu v spore.

16.Rovnako nezanedbateľnou je aj skutočnosť, na ktorú poukázal vo vyjadrení žalovaný, že bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok rozsudkom bol Okresného súdu Žilina z 1.3.2016 č.k.

6C/285/2013-172 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 26.10.2016 č.k. 7Co/270/2016-210 vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku, takže nemožno na neho prihladať.

17.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21.Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný preto mu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

22.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.